

Poul var saa glad, da han atter mig fandt,
 saa var det en Aften, da Duggen randt,
 og Kærlighed talte fra alle Stene,
 vi gik i Pompeji — ganske alene —
 da var jeg saa nær, aa, saa nær, ved at svige Dig!
 Ja, det var blot det, som jeg vilde sige Dig.«

Der er vel nok for mange Samtaler og Tankeudvekslinger i Bogen, lidt større Korthed hist og her havde gjort, at den havde staaet noget mere sluttet, men sikkert er det, at de mange Problemer har spøget bag Jenny Blicher-Claussens Pande i lange Tider, saa et Førstehaandsarbejde er og bliver det.

Men det er saa rimeligt, at hun, som fra lille af har levet i og drømt med Naturen, naar højest, hvor det egentlig lyriske Element stærkest bryder igennem. Der hænger Duft af Fjeldegnene og af Italien i hendes Vers, man drages ind i Stemningen og man siger: »Ja, saadan er det netop!« Hele Iscenesættelsen med selvoplevede Rejseindtryk til Baggrund er derfor aldeles nydelig gjort. Den har aldrig taget Magten, er ikke blevet til Rejsebeskrivelse, men kun til det stemningsfulde Akkompagnement, gennem hvilket man hele Tiden kan høre den egentlige Melodi.

Lys og varm, frisk og ung møder »Bryllupsrejsen«, saa burde den ikke ogsaa nok tages imod med et fornøjet og glad »Velkommen«.

Sandholt, i Juni 1894.

Nicoline M. Nobel Sperling.

Marie Topsøe.

Den Tid, da Marie Topsøe har været mest kendt udenfor sin hjemlige Kreds, er sikkert de Aar, hun, efter at have taget Almuellærerindeeksamen, arbejdede som Kommune-lærerinde i København. De, der kun har kendt hende i denne Periode, vil huske hende som den dygtige, stærkt interesserede Lærerinde, der altid gav noget ypperligt baade i Forholdet overfor Børnene og i Løsningen af mere teoretiske Opgaver, som f. Eks. Arbejdet med ny Undervisningsmetoder o. l. Hun havde i 1885 sammen med Vennen *Augusta*